

POKOJ VÁM!

Podívejme se, vážení a milí kolegové, zase o krůček dále. Pomodlili jsme se společně Otče náš a nastává chvíle další části bohoslužby – pozdravení pokoje. To má v sobě obrovský náboj a hluboký smysl právě pro společenství církve. A není náhodou, že navazuje právě na modlitbu Páně; tento pozdrav, jak na to upozorňují mnozí světci, je vlastně prodloužením prosby o odpuštění „jako i my odpouštíme“. Jeden z nejstarších autorů ho nazývá „pečetí modlitby“.

Je dobré uvědomit si, čím vlastně ono pozdravení pokoje začíná. Je to modlitba kněze, který se v tu chvíli obrací na Krista a vyprošuje od něj dar pokoje. Už to je důležité: nejde nám o pokoj, jaký bychom mohli vytvořit čistě lidskými, přirozenými silami. Nejde o mír na základě klidu zbraní nebo vynucený převahou silnějšího. Nejde o lidskou konstrukci a úsilí. Pokoj, o který prosíme a který si budeme přát, je Boží dar. Je to pokoj, o němž sám Ježíš říká: „...ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (Jan 14, 27).

Tato modlitba odkazuje na tři důležité okolnosti. Je to na prvním místě připomínka apoštolů, kterým Ježíš odkázal svůj pokoj. To nám může připomenout, že naše církev stojí na apoštolech, že je apoštolská, jak o ní každou neděli vyznáváme. Právě díky návaznosti na apoštoly – tzv. apoštolské posloupnosti – jsme i my dědici Kristova pokoje.

Na místě druhém je řeč o víře církve, tedy celého společenství víry. A prosba o pokoj hodnotí tuto víru až překvapivě vysoko: staví ji nad selhání jednotlivců i skupin lidí. Víra církve má mít před Bohem přednost před hříchy, které od Boha vzdalují. To je o důvod víc ke vděčnosti za společenství církve, v němž rosteme ve víře a které se jako celek nemůže ve víře mýlit.

Třetí důležitý postřeh je jednota – prosíme Krista o to, aby svou církev nejen naplnil pokojem, ale i vedl k jednotě. Tak jako je Kristus jeden a nerozdělen, tak i ti, kdo

ho přijímají ve svátosti eucharistie, vytvářejí jednotu – a všimněte si, že píšou „vytvářejí“, nikoli „mají vytvářet“. Tato jednota je totiž stejně jako pokoj Božím darem. Bůh dává svému lidu takovou jednotu, kterou lidská moc překonat nemůže. Je to jednota v jednom těle Kristově – v těle přijímaném (v eucharistii) i v těle přijímajícím (v církvi). Jak se dočteme v misále, v tomto pozdravení pokoje „církev vyprošuje pokoj a jednotu pro sebe a pro celou lidskou rodinu, a věřící tak

vyjadřují církevní společenství a vzájemnou lásku, dříve než přijmou svátost“.

Snad ani nemusím, vážení a milí, připomínat, že gesto pozdravení pokoje, které má v našich zeměpisných šířkách podobu podání ruky, nemá být příležitostí k tomu, abychom předvedli, jakou máme sílu ve stisku, až slabšímu sousedovi začnou praskat kůstky, nebo jak úžasně dovedeme rukou trást. Někdy

jsem v pokušení přát mohutně rukama mávajícím ministrantům „šťastný let“.

A stejně tak se nejedná o kamarádké plácání či zdravení každého s každým. Věřte mi, že pozdravení pokoje je stejně platné, i když si nepodáte ruku se všemi lidmi v kostele, s kostelníkem, tetičkou vpravo vzadu i se spolužákem ze sousední ulice. Misál žádá, aby se pozdravení pokoje projevovalo jen nejbližším lidem.

Na druhou stranu – přece jen je pozdrav pokoje svébytný liturgický úkon, který má ve slavení eucharistie své místo. Proto mě vždycky zamrzí, když si přítomní lidé ani nestihnou stisknout ruku se dvěma či třemi sousedy, protože jim do toho vpadne varhaník s dalším zpěvem, totiž „Beránku Boží“. Jsou-li mezi vámi varhaníci či jiní hudebníci, prosím je: sledujte alespoň trochu bedlivě dění v kostele a průběh bohoslužby. Zpěv „Beránku Boží“ nemůže a nesmí přerušovat pozdravení pokoje, respektive je ukončovat. A věřte mi, že mě samotného coby kněze už několikrát takto varhany zaskočily.

Popřejme si, milí přátelé, pokoj – jak pokoj vnitřní, tak pokoj ve vztahu, a to člověka vůči Bohu i člověka vůči bližnímu. To je významem hebrejského slova „šalom“, slova, které bylo nejčastějším pozdravem mezi Ježíšovými současníky, slova, jímž se Zmrtvýchvstalý obrací na apoštoly: „Pokoj vám.“

otec Zdeněk Drška

Foto: Petr Zatloukal - Člověk a víra

Rytíř Neposkvrněné

Příběhy ze života svatého Maxmiliána Kolbeho. Píše a kreslí Czina.

Část šestá: Jako polínka do ohně.

Klášter a vydavatelství v Niepokalanowě si vedlo dobře. Časopis vycházel ve velkém nákladu. Ale otec Maxmilián měl velkou touhu přinést pomocí tisku křesťanství i do jiných zemí, které nebyly tradičně křesťanské. Nalodil se proto na loď směřující podél asijského pobřeží až do Japonska. Kde zakotvili, tam vystupoval na břeh a hledal podporu pro vydávání časopisu. Neměl s sebou nic než několik bratří a pevnou víru.

